

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **Ing. Z. Ch.,** zastoupeného JUDr. Petrem Bokotejem, advokátem, se sídlem Táboritská 23, Praha 3, pobočka: Komunardů 36, Praha 7, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví,** se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2005, č. j. PUV 1995 - 4725, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **KRKONOŠSKÉ PAPÍRNY a. s.,** se sídlem Nádražní 266, Hostinné, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2010, č. j. 8 Ca 301/2008 - 165,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatel správní žalobou k Městskému soudu v Praze ze dne 13. 1. 2006 napadl rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví sp. zn. PUV 1995 - 4725 ze dne 14. 11. 2005, který podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, zamítl jeho rozklad a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2004 o výmazu užitného vzoru č. 4396 „*Obálka s doručenkou či odpovědním dokladem*“.

Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 8 Ca 11/2006 - 48 ze dne 28. 2. 2007 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; soud dospěl k závěru, že

žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), neboť ze správního spisu nebylo zřejmé, o jaké objektivní důkazy žalovaný rozhodnutí opřel, z jakého úředního překladu švýcarského patentového spisu do českého jazyka vycházel, a to zvláště za situace, kdy ostatní důkazní prostředky byly předloženy pouze v anglickém jazyce.

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem č. j. 6 As 41/2007 - 74 ze dne 17. 7. 2008 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze; vyslovil názor, že Městský soud neměl důvod pro konstatování, že se nesprávný překlad mohl promítnout do závěru žalovaného, a dále pro požadavek, aby stěžovatel v dalším řízení pořizoval úředně ověřený překlad švýcarského patentu. Dle Nejvyššího správního soudu bylo úkolem soudu v první řadě vyjasnit obsah žaloby, zda její body směřují proti nesprávnosti překladu či zda jde o námitku nesprávného hodnocení důkazů, resp. o námitku, že skutkový závěr stěžovatele o stavu techniky vyšel z nesprávného porovnání namítaného dokumentu s napadeným užitným vzorem. Až poté měl soud takto konkretizované námitky věcně posoudit ve vztahu ke skutečnému obsahu rozhodnutí a teprve na základě tohoto posouzení vyvodit závěr o případných vadách rozhodnutí.

Městský soud v Praze následně rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 29. 10. 2008, č. j. 80 Ca 301/2008 - 89; soud uvedl, že se zabýval vyjasněním žalobních bodů a dospěl k závěru, že se primárně nejednalo o otázku nepřesnosti překladu, tedy vadu řízení spočívající ve vadě provádění důkazu, ale o otázku hodnocení důkazu, že skutkový závěr žalovaného o stavu techniky zřejmě vyšel z nesprávného porovnání namítaného dokumentu s napadeným užitným vzorem, když napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu postrádá vypořádání s rozkladovými námitkami žalobce k obsahu některých částí namítaného švýcarského patentu, pokud jde o popis technického řešení obsažený ve sloupci 2 na řádcích 46 až 50 a ve sloupci 3 na řádcích 13 až 19 společně se zněním patentového nároku č. 9 a č. 10.

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného poté rozsudek Městského soudu zrušil rozsudkem č. j. 6 As 2/2009 - 112 ze dne 15. 7. 2009. Městský soud se dle Nejvyššího správního soudu nezabýval klíčovou otázkou, jak provedl žalovaný posouzení nároků podle namítaných dokumentů s nároky podle užitného vzoru z hlediska zkoumání formální novosti ve smyslu zákona o užitných vzorech a ve smyslu, zda jím užitý odkaz na znění nároku č. 1 namítaného dokumentu z hlediska skutkových předpokladů aplikované normy postačuje k zaujetí právního závěru o zápisné způsobilosti, zda byl poukaz žalobce na popisné části namítaného dokumentu a na závislé nároky z hlediska tohoto posouzení vůbec relevantní.

Městský soud v Praze poté rozsudkem sp. zn. 8 Ca 301/2008 ze dne 19. 1. 2010 žalobu ze dne 13. 1. 2006 zamítl.

Proti posledně uvedenému rozsudku Městského soudu podal kasační stížnost stěžovatel faxem dne 12. 3. 2010 (k poštovní přepravě byla kasační stížnost podána téhož dne). S odkazem na předchozí závěry Nejvyššího správního soudu stěžovatel namítl, že Městský soud v Praze měl zjistit, zda žalovaný provedl správné porovnání nároků užitného vzoru č. 4696 (stěžovatel měl zřejmě na mysli užitný vzor č. 4396, pozn.

Nejvyššího správního soudu) s namítanými dokumenty a poté za předpokladu, že žalovaný provedl správné posouzení nároků v souladu s principy uvedenými Nejvyšším správním soudem, měl Městský soud posoudit, zda z takového porovnání vyplývá nárok užitného vzoru stěžovatele na ochranu; Městský soud se tak měl v dalším řízení soustředit na otázku, zda žalovaný řádně a správně posoudil užitný vzor s namítanými dokumenty, z nichž nejvýznamnější je švýcarský patent. Stěžovatel vadu žalovaného rozhodnutí spatřoval v tom, že žalovaný nesprávně porovnal užitný vzor č. 4396 s namítaným švýcarským patentem, přičemž dle stěžovatele měla vada porovnání spočívat v tom, že žalovaný ve svém porovnání vycházel z nesprávného překladu švýcarského patentu. Dle stěžovatele byl správní orgán i za účinnosti správního řádu z roku 1967 především povinen přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady rozhodnutí (§ 35 z. č. 71/1967 Sb.); této povinnosti však správní orgán nedostál, když v rozhodnutí ze dne 16. 9. 2004 vyšel z nesprávného překladu švýcarského patentu, přičemž nesprávnost překladu užitého je zjevná porovnáním hlavních částí švýcarského patentu ve vztahu k užitnému vzoru tak, jak žalobce tyto rozdíly v překladech popsal v předchozích písemných podáních; stěžovatel poukázal na to, že brojil proti nesprávnému překladu již v rozkladovém řízení proti rozhodnutí ze dne 16. 9. 2004. V rozporu se závěry Nejvyššího správního soudu Městský soud pak dle stěžovatele nesprávně uzavřel, že žalovaný nebyl povinen užít kvalitní (správný) překlad namítaného švýcarského patentu a při porovnání užitného vzoru mohl vycházet z nesprávného překladu, přičemž závěr soudu o novosti, jinakosti a zápisné způsobilosti užitného vzoru vychází z nesprávného překladu namítaného švýcarského patentu. Stěžovatel své kasační námitky uzavřel s tím, že Městský soud se neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 15. 7. 2009, proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti rekapituloval právní názory Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu, žalovaný nesouhlasil s tvrzením stěžovatele, že by soud stanovil, že by správní orgán nemusel používat kvalitní překlady cizojazyčných dokumentů, neboť městský soud stanovil, že žalovaný je schopen sám posoudit cizojazyčné dokument a není povinen vyžadovat překlady provedené soudním znalcem. Žalovaný měl za to, že Městský soud v Praze při novém rozhodnutí ve věci správně posoudil právní otázku a respektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, neboť městský soud při ústním jednáním sám konstatoval obsah namítaného švýcarského patentu i obsah obou nároků napadeného užitného vzoru, zabýval se znovu otázkou, zda žalovaný řádně porovnal nároky švýcarského patentu s nároky užitného vzoru přihlášeného stěžovatelem, provedení přední strany obálky dle užitného vzoru i dle švýcarského patentu; městský soud se rovněž zabýval otázkou posouzení formální novosti napadeného užitného vzoru a přisvědčil žalovanému, že technické řešení chráněné napadeným užitným vzorem bylo ke dni, od něhož přísluší tomuto užitnému vzoru právo přednosti, známým stavem techniky a odůvodnil, že oba hlavní nároky porovnávaných řešení nejsou odlišné.

Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti. Ta byla podána osobou oprávněnou (§ 105 odst. 1 s. ř. s.) včas ve stanovené lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel je v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem (§

105 odst. 2 s. ř. s.); stěžovatel uplatňuje kasační námitku spočívající v namítaném pochybení Městského soudu v Praze, který dle stěžovatele neřídil závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí, neboť řádně neposoudil, jak žalovaný porovnal nároky namítaného švýcarského patentu s užitným vzorem; Nejvyšší správní soud takovou námitku subsumoval pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přípustnou.

Stěžovatel kasační námitkou nesouhlasí s postupem Městského soudu v Praze, který dle názoru stěžovatele nesprávně posoudil, jak žalovaný porovnal nároky užitného vzoru se švýcarským vzorem CH - 678 418. Stěžovatel je zejména toho názoru, že žalovaný vadně porovnal nároky, neboť vycházel z nesprávného překladu švýcarského patentu.

Stěžovatel v rozkladu i v žalobě shodně namítal švýcarský patent CH - 678 418 (coby stěžejní dokument pro posouzení zápisné způsobilosti užitného vzoru) jako nevýhodný stav techniky; z patentu vyplývá připevnění odpovědního dokladu pouze jednou přímou linií k vnější straně obálky, přičemž zbývající tři strany obvodu dokladu jsou vyříznuty. Svá tvrzení stěžovatel opřel o znění popisné (technické) části patentu - ve sloupci 2 na řádcích 46 až 50 a ve sloupci 3 na řádcích 13 až 19, která popisují provedení dokladu s jednou perforovanou stranou a třemi prořízntutými stranami nebo jednou perforovanou stranou a třemi prořízntutými stranami, z nichž jedna je připevněna k přední straně lepicí páskou - a na znění závislých nároků č. 9 a 10, jejichž předmětem je postup výroby dotčené dopisní obálky podle nároku 1.

Městský soud v Praze v kasační stížnosti napadeném rozsudku vycházeje ze závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených v rozsudku č. j. 6 As 2/2009 - 112 ze dne 15. 7. 2009 vyložil pravidlo hodnocení obsahu namítaných dokumentů s obsahem užitného vzoru, podle něhož platí, že totožnost technického řešení vyplyne primárně na základě srovnání obsahu nároků těchto dokumentů, které vymezují předmět ochrany; přitom je třeba respektovat hierarchii nároků, tzn. odlišit nároky hlavní a závislé a k zohlednění dalšího popisu obsaženého v dokumentu přistoupit pouze za účelem objasnění případně neurčitého popisu technického řešení ve významové části nároku. Městský soud srovnal chráněné nároky č. 1 a 2 užitného vzoru č. 4396 a nárok č. 1 švýcarského patentu a konstatoval, že z definice prvního nezávislého nároku užitného vzoru vyplývá, že první (vnitřní) strana obálky je s druhou (vnější) přední stranou obálky spojena obvodově (dle příkladu provedení pomocí lepidla); patentovým nárokem je dopisní obálka obsahující od obálky oddělitelný formulář určený k přímému vyplnění průpisem, oddělitelný pomocí perforace a/nebo pomocí vyseknutých linií na jeho okrajích, přičemž otvor, který v přední straně obálky vznikne po odtržení oddělitelného formuláře, je zakryt neprůhledným krycím listem, vlepeném po svém obvodu zevnitř obálky k její přední straně.

Městský soud zároveň akceptoval zjištění žalovaného, který v rozhodnutí odůvodnil, že oba hlavní nároky porovnávaných řešení nejsou odlišné, a že k zaujetí právního závěru o zápisné způsobilosti byl stěžejním švýcarský patent, jehož první nároky jsou totožné s nároky užitného vzoru.

Nejvyšší správní soud z rozhodnutí o rozkladu zjistil, že žalovaný v souladu s rozhodnutím orgánu prvého stupně řízení dospěl k závěru, že namítaný dokument č. 1

(švýcarský patent) obsahuje stejnou kombinaci znaků jako technické řešení podle prvního a druhého nároku na ochranu napadeného užitného vzoru; v řešení podle švýcarského patentu je perforace vymezující odpovědní formulář na přední straně obálky také opatřena výsekem, což je znak druhého závislého nároku na ochranu napadeného užitného vzoru. Žalovaný neakceptoval tvrzení stěžovatele, že řešení podle namítaného dokumentu představuje nevýhodný známý stav techniky, kdy je formulář oddělitelný pomocí perforace podél jedné z jeho delších stran, zatímco zbývající tři strany jsou vyseknuty. Výkres, na který se žalobce odvolává, představuje jedno konkrétní vytvoření obálky. Z popisu a nároků namítaného švýcarského patentu vyplývá, že oddělitelný formulář je na přední straně vymezen pomocí perforací a částečně vyseknutých oddělovacích linií, tedy stejným způsobem jako v technickém řešení podle napadeného užitného vzoru.

Nejvyšší správní soud se v rozsudku č. j. 6 As 41/2007 - 74 ze dne 17. 7. 2008 zabýval srovnáním znění hlavního nároku dle slovenského překladu švýcarského patentu předloženého zúčastněnou osobu v řízení o výmazu užitného vzoru a překladu předloženým stěžovatelem (oba překlady jsou založeny ve správním spisu), a konstatoval, že po obsahové stránce jsou oba překlady totožné a námitky stěžovatel vůči překladu této části překladu ani nesměřoval. Stěžovatel vůči překladu namítal obsah jiných částí namítaného patentu - popis technického řešení obsažený ve sloupci 2 na řádcích 46 až 50 a ve sloupci 3 na řádcích 13 až 19 společně se zněním patentového nároku č. 9 a č. 10.

Nejvyšší správní soud má tedy za spolehlivě zjištěné, že porovnání hlavních nároků užitného vzoru a švýcarského patentu, jak jej provedl žalovaný (a jak posoudil toto porovnání městský soud), nebylo v řízení vůbec zpochybněno. Vycházeje z tohoto závěru a závěrů, z nichž některé ostatně v průběhu předchozího procesního vývoje sám formuloval, Nejvyšší správní soud logicky nemůže vytknout Městskému soudu zjištění, že stěžejním dokumentem pro posouzení novosti a zápisné způsobilosti je právě švýcarský patent, a za současné akceptace závěru žalovaného, že oba hlavní nároky porovnávaných řešení nejsou odlišné, i jeho závěr (vzhledem k výše uvedeným pravidlům o posouzení totožnosti hlavních a vedlejších nároků), že stěžovatelův odkaz na závislé nároky č. 9 a č. 10 a popisné části švýcarského patentu již neshledal relevantním. Nejvyšší správní soud proto nemůže přisvědčit názoru žalobce, který na základě namítaného vadného překladu vybraných částí švýcarského patentu (nároků č. 9 a 10 a několika úseků popisné části dokumentu) dovozoval vadné hodnocení zápisné způsobilosti užitného vzoru č. 4396.

Námitku stěžovatele vůči městskému soudu, který uzavřel, že žalovaný nebyl povinen užít kvalitní (správný) překlad namítaného švýcarského patentu, Nejvyšší správní soud rovněž neshledal důvodnou. Byť zároveň kasační soud dává stěžovateli zapravdu, že takto vyslovený a formulovaný závěr městského soudu, je přinejmenším nepřesný a zavádějící, nelze odhlédnout od skutečnosti, že Městský soud zjevně vycházel ze závěru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku č. j. 6 As 41/2007 - 74 ze dne 17. 7. 2008, ve kterém kasační soud vyslovil, že pokud jde o otázku přípustnosti důkazu cizojazyčnou listinou, správní řád z roku 1967 (za jehož účinnosti žalovaný provedl dotčené správní řízení) neobsahoval ani úpravu jednacího jazyka, ani pravidla pro předkládání listin vyhotovených v cizím jazyce. Žalovaný byl oprávněn použít namítané dokumenty v jejich autentickém znění a provést porovnání jejich nároků s nároky podle napadeného užitného vzoru, aniž pořídil překlad ve smyslu zákona o znalcích a

tlumočnících; bylo tak zcela na správním orgánu, zda na základě vlastního překladu cizojazyčné listiny podstoupí riziko námitky neúplně zjištěného skutkového stavu. Zavádějící slovní formulace, strohost a šablonovitost uvedeného závěru městského soudu sice svědčí o neobratnosti městského soudu při převzetí závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, na správnosti aplikace tohoto závěru v posuzovaném případě to však vzhledem k výše uvedenému kontextu nic nemůže změnit.

Stěžovatel podáním ze dne 22. 4. 2011 a poté opětovně podáním doručeným dne 8. 6. 2011 požádal Nejyyšší správní soud o přerušení řízení o kasační stížnosti v návaznosti na dohodu o narovnání, kterou uzavřel mimo jiné se zúčastněnou osobou společností KRKONOŠSKÉ PAPÍRNY, a.s. (k návrhu na přerušení řízení se osoba zúčastněná nepřipojila).

Předmětem řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (tím spíše o kasační stížnosti jakožto opravného prostředku proti pravomocnému rozsudku) je poskytnutí ochrany veřejným subjektivním právům jednotlivce přezkumem dotčeného správního rozhodnutí. Podmínky pro přerušení soudního řízení správního upravuje § 48 s. ř. s. Ač byl stěžovatel na tuto skutečnost upozorněn Nejvyšším správním soudem výzvou ze dne 27. 5. 2011, č. j. 6 As 20/2011 - 224 (stěžovatel byl rovněž upozorněn na možnost zpětvzetí kasační stížnosti), stěžovatel žádost o přerušení řízení nedoplnil o skutečnosti, které by bylo lze podřadit k situacím předvídaným § 48 s. ř. s. a ani ze spisu žádné takové okolnosti nevyplynuly. Nejvyšší správní soud proto žádosti stěžovatele o přerušení řízení nevyhověl a ve věci rozhodl.

Ze shora vyložených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji rozsudkem zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nevyšší správní soud v souladu s § 120 s. ř. s. ve spojení s § 60 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci plný ani částečný úspěch, proto mu náhrada nákladů nepřísluší. Ze soudního spisu nevyplývá, že by žalovanému správnímu orgánu vznikly náklady přesahující rámec běžných nákladů; v řízení před Městským soudem v Praze i před Nejvyšším správním soudem byl žalovaný zastoupen zaměstnancem s právním vzděláním. Osoba zúčastněná na řízení nepožadovala náhradu nákladů řízení, soud jí neuložil žádné plnění povinnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s.), a proto jí rovněž náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu